

hele Tallet af de alderdomsunderstøttede med Tillæg af et sandsynligt Tal af Personer, som ved de ændrede Regler vil faa Adgang til en beskedent Aldersrente. Her er taget alle Hensyn. Henset til, at Alderdomsunderstøttelseslovens Udførelse i Praksis i indeværende Finansaar vil medføre en Udgift paa 60 Mill. Kr., og at man her staar overfor en Fiksering af Satsen, som i ethvert Tilfælde paa Grundlag af Beregningen ikke vil føre Udgifterne op derover, men endogsaa i Løbet af et Par Aar bevirke en Nedgang paa ganske vist et lille Tal af Millioner, men dog en Nedgang, synes det mig, at det ærede Medlems Frygt for de finansielle Følger af Lovforslaget er i nogen Maade ubegrundet, og at det ærede Medlems Ønske om at fastholde Alderdomsunderstøttelseslovgivningen i dens nuværende Form ikke kan være begrundet i finansielle Overvejelser.

Det ærede Medlem siger, at det, man nu vil, er at lægge Hjælp til Selvhjælp paa Hylden, det Krav vil man, siger det ærede Medlem, ikke mere rejse, nu vil man gaa bort fra Folkeforsikringsprincippet og dermed skrinlægge dette, som i og for sig jo altid maa siges at være af det gode, at man indenfor den Begrænsning, som ens Evne sætter, selv hjælper med til sit Underhold. Men jeg forstaar ikke rigtig det ærede Medlems Hyldelse til dette Princip i Forbindelse med Ønsket om Bevarelsen af Alderdomsunderstøttelseslovgivningen, thi Princippet Hjælp til Selvhjælp er absolut i mindre Grad krænket gennem det Aldersrenteforslag, der her er fremsat, end igennem den Alderdomsunderstøttelseslovgivning, vi hidtil har haft.

Jeg skal i denne Forbindelse ikke indlade mig i nogen Debat med det ærede Medlem Hr. Holstein. Det ærede Medlem bad det høje Ting om endelig ikke at jaskte dette Forslag igennem. Jeg tvivler ikke om, at det høje Ting vil opfylde det ærede Medlem Hr. Holsteins venlige og hensynsfulde Opfordring. Men hvis der bag denne Samling og maaske til Overvejelser igennem Aar, saaledes som det var nødvendigt at anstille dem i Alderdoms- og Invaliditetskommissionen, haaber jeg rigtig nok, at det høje Folketing ikke vil imødekomme det ærede Medlems Ønske. Det interesserede mig i høj Grad at høre, at det ærede Medlem her gav Oplysning om, hvilke Udgifter de Konservatives Militærplan vil foranledige. Det ærede Medlem talte om 10—12—14 Mill. Kr., det syntes i denne specielle Sammenhæng ikke at spille nogen

større Rolle, om det var det ene eller det andet Tal. Oplysningen interesserede mig, jeg maa gaa ud fra, at den er autentisk, og jeg maa beklage dette. Jeg vil dog haabe, at det ærede Medlem Hr. Holstein indenfor sit Parti lige saa lidt maa faa Held med Gennemførelsen af Udgifter til Militærvæsenet af det Omfang, som han her har gjort sig til Talsmand for, som med Hensyn til at rejse Folkeforsikringstanken fra konservativ Side med en saadan Styrke — thi det er aabenbart det ærede Medlems Hensigt —, at han derigennem vil kunne lægge afgørende Hindringer i Vejen for det foreliggende Lovforslags Gennemførelse.

Anden Næstformand (*Parkov*): Det ærede Medlem Hr. N. C. Jensen har Ordet for en kort Bemærkning.

N. C. Jensen: Den nuværende Alderdomsunderstøttelseslov hilste jeg med Glæde, da den kom, og jeg har set dens nyttebringende Virkning overfor de fattige. Men jeg har ikke været blind for, at der var noget i det, som ofte kom til Orde: at de Beløb, der her er Tale om at yde, let kan stige saa stærkt, at Byrden ikke kan bæres. Det er jo noget i den Retning, der er ved at ske, naar vi nu er naaet til, at i indeværende Aar koster Alderdomsunderstøttelsesloven 60 Mill. Kr.; og der er vel Udsigt til, at Udviklingen fremtidig vil gaa i samme Retning. Dette har bevirket, at man har set sig om efter andre Udveje, og da er det Spørgsmaal dukket op: Vilde det ikke være rimeligt, om man fra Ungdommen af søgte at sikre sig selv; kunde ikke en Selvforsikring løse Alderdomsforsørgelsessspørgsmaalet paa en naturlig og god Maade? Den Opfattelse, at man bør klare sig selv, vil derigennem være godkendt. Man har gennem Selvforsikringen i Forbindelse med Statshjælp ment ikke blot at gøre det økonomisk muligt for Samfundet at bære Udgifterne ved Alderdomsforsørgelsen, men ogsaa at opretholde den personlige Selvstændighedsfølelse, som ikke kommer frem ved det nuværende System. Det er i denne Henseende ligegyldigt, om man kalder det, der ydes, Understøttelse eller Aldersrente; Opfattelsen i Befolkningen bliver den samme: Det er en offentlig Understøttelse, man faar, og der lægges derigennem en Skattebyrde over paa andre, som maaske staar en nær, og som har ondt ved at bære en saadan Skattebyrde. Dette har i hvert Fald været min Opfattelse. Men naturligvis var Alderdomsunderstøttelsen i sin Tid et stort Fremskridt i Sammenligning med den daværende Fattigforsørgelse af de gamle.